

ΕΚΔΗΛΩΣΗ : Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ... .

Η κοινοτοπία της κρατικής καταστολής

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής.

Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται...

Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθώνονται πανηγυρικά.

Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;

·Πρώτο και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.

·Δεύτερον είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.

·Τρίτον: Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή

του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.

·Τέταρτον: Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.

·Πέμπτον και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.

Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.

Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το ποινικό δίκαιο του εχθρού.

Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι' αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

Σας καλούμε στη εκδήλωση αλληλεγγύης που διοργανώνουμε στον ΕΚΧ «αλτάι», τη Δευτέρα 16/12, στις 19:30 (θεμιστοκλέους 65, Εξάρχεια).

Θα μιλήσουν:

·**Λίλα Ραγκούση** (Δικηγόρος Ν. Ρωμανού)

·**Μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον αγωνιστή Νίκο Ρωμανό**

·**Νίκος Γιαννόπουλος** (Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά

Δικαιώματα)

·**Μάκης Μπουκουβάλας** (Αγωνιστής Διωκόμενος το 1987 για τη γιάφκα Καλαμά)
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ – ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Συγκέντρωση-Πορεία, ενάντια στις φύσης τη λεηλασία (Τετάρτη 11 Δεκέμβρη, 6.30μ.μ, Θησείο)

ΑΓΡΑΦΑ: ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Στο ερώτημα ενέργεια γιατί και για ποιόν ο ελληνικός νεοφιλελευθερισμός έχει έτοιμη την εφιαλτική του απάντηση. Ληηλασία και καταστολή. Όλα για την κερδοσκοπική δυστοπία παραμερίζοντας την τοπική κοινωνία τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις τους «ύποπτους» δασάρχες, τεμαχίζοντας τη φύση όπως ακριβώς κάνει και για την κοινωνία. Ληηλασία και καταστολή.

Στα Άγραφα σχεδιάζεται η δημιουργία 44 αιολικών πάρκων με την εγκατάσταση 575 ανεμογεννητριών ικανές να συνεισφέρουν στα κέρδη των επενδυτών μερικά επιδοτούμενα εκατομμύρια ευρώ από τα χρήματα όλων για την πώληση ηλεκτρικού ρεύματος. Ήδη σε δύο οροπέδια της περιοχής των Αγράφων εγκρίθηκε η εγκατάσταση 40 ανεμογεννητριών σε υψόμετρο 1500 μέτρων και άνω. Την καταστροφή της βιοποικιλότητας των βιότοπων και μάλιστα στο όνομα της πράσινης ανάπτυξης όπως ονομάζουν την επενδυτική δραστηριότητα γύρω από τις ανεμογεννήτριες η εγκατάσταση των οποίων απαιτεί καταστροφή του υπάρχοντος τοπίου αλλά και του βιοαποθέματος. Έχουν εγκαταστήσει σε όλη την ηπειρωτική και νησιώτικη χώρα ανεμογεννήτριες και συνεχίζουν χωρίς καμιά προδιαγραφεί χωρίς κανένα όριο. Μα αυτό δεν κάνουν και με τις εξορύξεις χρυσού στην Χαλκιδική τις εξορύξεις Βωξίτη στην

Γκιώνα και στον Παρνασσό με την προαναγγελλόμενη εκτροπή του Αχελώου, και με τον τεμαχισμό της Ηπείρου αλλά και άλλων περιοχών σε οικόπεδα εξόρυξης υδρογονανθράκων.

Ληλασία και κερδοσκοπία η κανονικότητα του νεοφιλελευθερου κρατισμού. Η παγκόσμια ενεργειακή κρίση δημιουργείται και βαδίζει χέρι-χέρι με τις λογικές της προόδου και της ανάπτυξης. Το φαντασιακό της αδιάκοπης μεγέθυνσης της παραγωγής, της υπερκατανάλωσης, της μεγάλης κλίμακας του κράτους και του πολυεθνικού κεφαλαίου απέναντι στη δημοκρατική διαχείριση της κοινότητας αποτελούν συνιστώσες και προβλήματα που δεν μπορούν να κατανοηθούν εκτός της ιδεολογίας της συνεχούς ανάπτυξης. Για εμάς, ο στοχασμός πάνω στο ενεργειακό ζήτημα θα πρέπει να είναι κατ' εξοχήν πολιτικός. Σε αντίθεση με τις αντιλήψεις της αριστεράς περί κρατικού σχεδιασμού και παραγωγισμού, θεωρούμε ως άξονες για μια συνεπή απάντηση στις ενεργειακές προκλήσεις την αποκέντρωση, την απομεγέθυνση και την αυτοδιεύθυνση.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Η εμπειρία των μεγάλων κινημάτων του πρόσφατου παρελθόντος για την υπεράσπιση των κοινών αγαθών δείχνει ότι ο μόνος τρόπος για να είναι αποτελεσματικά είναι να οργανώνονται με αμεσοδημοκρατικό, ισότιμο τρόπο και να περιλαμβάνουν στο λόγο τους την κριτική στη λογική της ανάπτυξης και της υπερεκμετάλλευσης των φυσικών πόρων. Πέρα απ' όλα τα άλλα, το ζήτημα της διαχείρισης των φυσικών πόρων είναι ένα ζήτημα δημοκρατίας και κοινωνικού ελέγχου. Οφείλουμε να μην παραβλέπουμε αυτή την οπτική, ενισχύοντας πρακτικές αποκέντρωσης και έμφασης στην τοπικότητα του ενεργειακού σχεδιασμού, υποστηρίζοντας την αξία προτάσεων αυτοπεριορισμού και εξοικονόμησης ενέργειας.

Το φράγμα της Μεσοχώρας, οι εξορύξεις στα παρθένα εδάφη της Ηπείρου, οι κινεζικές επενδύσεις στο λιγνίτη και οι ανεμογεννήτριες στις κορυφές των Αγράφων αποτελούν μέρη ενός συνολικού, καταστροφικού σχεδιασμού για τις κοινωνίες και το

περιβάλλον κι έτσι πρέπει να αντιμετωπίζονται.

- ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΑΓΡΑΦΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
- ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ-ΤΟΠΙΚΕΣ ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΣΕΙΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Επιστολή του Νίκου Ρωμανού μέσα από τις φυλακές Κορυδαλλού

Δευτέρα 18 Νοεμβρίου, ήταν η μέρα όπου ο χρόνος σταμάτησε για άλλη μια φορά για εμένα. Κουκουλοφόροι της αντιτρομοκρατικής, χειροπέδες, κρατητήρια, τηλεοπτικές κάμερες, δελτία ειδήσεων, δημοσιογραφικά σενάρια, αστυνομικές θεωρίες. Πίσω από αυτό το γνώριμο μοτίβο και την επικοινωνιακή καταιγίδα ενοχής, υπάρχει μία άλλη πραγματικότητα.

Είναι τα τραύματα που επαναφέρονται και επιδράνε πολλαπλασιαστικά, τσακίζοντας οικογένειες, καταστρέφοντας ανθρώπινες σχέσεις, εκμηδενίζοντας όνειρα, ελπίδες, σχέδια μίας ζωής που καταδικάζεται για άλλη μία φορά στον θάνατο του παγωμένου χρόνου.

Επειδή η γλώσσα της αλήθειας δεν μπορεί να κρυφτεί, επαναλαμβάνω, αρνούμαι το κατηγορητήριο στο σύνολό του. Ένα κατηγορητήριο αίολο, αβάσιμο, διογκωμένο, αστήριχτο, που προκύπτει καταχρηστικά, δημιουργώντας περισσότερα ερωτήματα από τις απαντήσεις που πραγματικά δίνει. Ακολουθώντας την πάγια πολιτική λογική του αντιτρομοκρατικού νόμου ο οποίος δημιουργεί μια κατηγορία διωκόμενων η οποία βρίσκεται εκτός του νομικού δικαίου, αφού όλοι είναι ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίον. Η γλώσσα που μίλησε το σύστημα έβγαλε ήδη την καταδίκη της. Έγινα ένα περιφερόμενο λάφυρο προς πάσης φύσεως εκμετάλλευση. Ένα έκθεμα στις προθήκες των μουσείων του

ψεύδους και της λήθης. Με κρεμασμένη την ταμπέλα του «τρομοκράτη» στο παράρτημα «ένοχοι παντός καιρού», προς παρατήρηση από συνήθως αφελείς, αλλά κυρίως τρομαγμένους και φιλήσυχους επισκέπτες.

Για όσους παίζουν ανθρώπινες ζωές στα ζάρια ενός χυδαίου και πρόστυχου πολιτικού τζόγου, για όσους θεωρούν ότι η εξουσία που κατέχουν τους δίνει τη δυνατότητα να συνθλίβουν ψυχές για τους δικούς τους λόγους, θα επαναλάβω τα αυτονόητα.

Από τον ματωμένο πεζόδρομο της Μεσολογγίου, τα ανακριτικά γραφεία, τους γκρίζους διαδρόμους των φυλακών, τα δικαστικά έδρανα, τον αργό θάνατο του εγκλεισμού. Από τις επιλογές που έκανα με όλη μου την ψυχή, επιλογές χαραγμένες με πραγματικό αίμα, με μεγάλο κόστος και αλύγιστα γόνατα, δεν παραδίδω ούτε χιλιοστό.

Είναι κομμάτι της ιστορίας μίας γενιάς ανθρώπων που εξεγέρθηκε και στις πλάτες της οποίας, μεγάλα τμήματα του πολιτικού συστήματος ξέπλυνε τις αμαρτίες του κρεμώντας την στα μανταλάκια του κατασταλτικού και μιντιακού κανιβαλισμού.

Όμως τώρα δεν βρίσκομαι στη φυλακή επειδή έκανα συνειδητές επιλογές που κουβαλούσαν και αντίστοιχα ρίσκα. Αντίθετα, η ζωή μου πουλιέται ως ένα πολιτικό προϊόν, στο ράφι του επικοινωνιακού σούπερ μάρκετ, με το τίμημα της σακούλας να χρεώνεται σε εμένα, περιμένοντας τους επίδοξους ψηφοφόρους να ψωνίσουν κομμάτι-κομμάτι το εμπόρευμα μέχρι την επόμενη φορά.

Είναι πραγματικά θλιβερό για εμένα (και όχι μόνο) ότι θα κληθώ να αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας, έχοντας πάνω από το κεφάλι μου μία επαπειλούμενη καταδίκη που θα με καταδικάσει να ζω ξανά, για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, ως φυλακισμένος.

Έχω ζήσει το μισό της ενήλικης ζωής μου στην φυλακή. Δεν θα αποδεχτώ αμαχητί αυτή την τόσο άδικη στατιστική αποτελούμενη από πολύ πόνο και αμέτρητη μοναξιά, να με σκεπάσει μέσα σε τσιμέντο και κάγκελα.

Δεν θα αποδεχτώ έσχατα μέτρα όπως αυτό της προφυλάκισης χωρίς νομική και πολιτική μάχη για να κερδίσω πίσω την ζωή μου.

Σε αυτή τη βιαστική και αναγκαία πρώτη τοποθέτησή μου θέλω να ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδιάς μου όσους στάθηκαν δίπλα μου με ανιδιοτελή αγάπη. Ο αγώνας για τη δικαίωση μου και την οριστική απαλλαγή μου από αυτό το άδικο κατηγορητήριο, τώρα ξεκινάει.

Αντί επιλόγου...

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των ώρισαν και φυλάγουν

θερμοπύλες. Ποτέ από το χρέος μη κινούντες· δίκαιοι κ' ίσιοι
σ' όλες των τες πράξεις, αλλά με λύπη κιόλας κ' ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν είναι πτωχοί, πάλ' εις
μικρόν γενναίοι, πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.
Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν) πως ο Εφιάλτης θα
φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.
(Κωνσταντίνος Καβάφης)

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ (ΙΩΑΝΝΙΝΑ) – ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΕ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΧΙ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΣΑΙ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΟΥ

Την Πέμπτη 31 Οκτωβρίου 2024 σημειώνεται έκρηξη σε διαμέρισμα των Αμπελοκήπων και χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο αναλαμβάνει δράση η αντιτρομοκρατική. Κατευθείαν προχωρά σε σύλληψη μιας γυναίκας που βρισκόταν εντός του διαμερίσματος αλλά και της γυναίκας που είχε παραλάβει τα κλειδιά του διαμερίσματος και διέμενε στο εξωτερικό. Ωστόσο, στα ΜΜΕ κυριαρχούν ακόμα ειδήσεις σχετικές με τη διαγραφή Σαμαρά από τη ΝΔ και με το έγκλημα των Τεμπών, όπου το κράτος όχι μόνο δεν κινήθηκε ακαριαία για να συλλέξει στοιχεία από τον τόπο του εγκλήματος, αλλά στην ουσία έκανε ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να τα εξαφανίσει, πρακτική που έρχεται σε προφανή αντίθεση με την «σβελτάδα» στην υπόθεση των Αμπελοκήπων.

Για τον πλήρη αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης επιστρατεύτηκε η γνωστή τακτική του αποδιοπομπαίου τράγου, που

λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης σε δύσκολες στιγμές. Αυτό είναι το σημείο που έρχεται στο προσκήνιο η είδηση για τη δήθεν εμπλοκή του αγωνιστή Νίκου Ρωμανού. Ο Νίκος είναι ο άνθρωπος στου οποίου τα χέρια έπεσε νεκρός, στις 6 Δεκέμβρη του 2008, ο αδελφικός του φίλος Αλέξης Γρηγορόπουλος, αφού προηγουμένως είχε προσβληθεί με σφαίρα από το μακρύ χέρι του κράτους, που ταΐζει η εξουσία. Ο φονιάς της 6ης Δεκεμβρίου σήμερα είναι ελεύθερος και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, ενώ ο Νίκος Ρωμανός που θα κουβαλάει αυτή την ανάμνηση για μια ζωή, θα συνεχίσει να διώκεται με κάθε ευκαιρία, όντας ένας ακόμα αποδιοπομπαίος τράγος στην μακρά λίστα αγωνιστών, από τη Μεταπολίτευση κι έπειτα για να μην πάμε πιο πίσω, που στοχοποιούνταν και διασύρονταν κάθε φορά που το κράτος είχε ανάγκη από ένα εξιλαστήριο θύμα. Στο παρόν η αντιτρομοκρατική προχωράει στην παράνομη σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, εξαφανίζοντας από την επικαιρότητα κάθε τι επιβαρυντικό για την κυβέρνηση και το μπλοκ συμφερόντων που αυτή εκπροσωπεί, καθώς πλέον η πρώτη είδηση είναι η σύλληψη του Ρωμανού, ο οποίος με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίστηκε.

Η ΕΛΑΣ ανακοινώνει ότι βρέθηκε δακτυλικό του αποτύπωμα σε πλαστική σακούλα, εντός του διαμερίσματος που υπέστη ολική καταστροφή. Η αναφορά της ΕΛΑΣ μάς ταξιδεύει στο 2010, όπου είχε σταλεί φάκελος με εκρηκτικό μηχανισμό στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης έχοντας στόχο τον Χρυσοχοΐδη. Τότε η ΕΛΑΣ ισχυρίστηκε ότι στο φάκελο που εξερράγη ο εκρηκτικός μηχανισμός, βρέθηκε ολόκληρο αποτύπωμα του Παλαιοκώστα! Είναι άπειρες οι δικαστικές αποφάσεις παγκοσμίως που έχουν δεχτεί ότι δεν μπορεί το δακτυλικό αποτύπωμα να αποτελέσει από μόνο του παράγοντα καταδίκης, από τη στιγμή μάλιστα που είναι πολύ εύκολο να «φυτευτεί», ειδικά από τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά και από τον οποιονδήποτε.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ / ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 σηματοδοτεί για το κράτος μία

στιγμή κινδύνου, μία στιγμή όπου απειλήθηκε με πολύ μαζικούς όρους το μονοπώλιο της βίας του από κοινωνικές ομάδες που βρίσκονται κατά κανόνα στο περιθώριο, όπως οι μετανάστες-ριες, οι ρομά, τα φτωχά στρώματα που βρίσκονται στην βάση της κοινωνικής πυραμίδας, οι κοινωνικοί αγωνιστές κλπ. Από τότε ήδη το κράτος ενορχηστρώνει την αντι-εξέγερσή του, η οποία βασίζεται τόσο στην καταστολή όσο και στην προληπτική εξουδετέρωση κάθε τι διαφορετικού, που μπορεί να απειλήσει την κανονικότητά του. Έτσι, εισερχόμαστε σε ένα ατέρμονο κυνήγι μαγισσών ενάντια στον εσωτερικό εχθρό.

Οι κοινωνικές μειονότητες έρχονται στο επίκεντρο κυρίως σε περιόδους κρίσης ως ο εσωτερικός εχθρός, άλλες βιώνουν τη ρατσιστική βία των κρατικών μηχανισμών καθημερινά και άλλες την στοχοποίηση και την καταστολή. Οι καθημερινές δολοφονίες και βιασμοί στον φράχτη του Έβρου, τα ναυάγια στη μεσόγειο, οι εξαφανισμένοι και δολοφονημένοι μέσα στα Α.Τ. – κολαστήρια, το ξύλο στις συγκεντρώσεις απέναντι ακόμα και σε ομάδες του πληθυσμού που «χαίρουν της εκτίμησης των κυβερνώντων» όπως οι πυροσβέστες και οι υγειονομικοί, οι κάμερες που βρίσκονται παντού, οι μπάτσοι που βρίσκονται παντού ακόμα και μέσα στα πανεπιστήμια (για να θυμηθούμε και το πρόσφατο παράδειγμα με τα ΜΑΤ στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων), οι αγωνιστές που φυλακίζονται χωρίς στοιχεία, η κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου, η μετατροπή όποιου αντιδράει σε εχθρό του έθνους, είναι μερικά μόνο παραδείγματα καταστολής, κρατικής δολοφονικότητας, προληπτικής αντι-εξέγερσης και προσπάθειας εμπέδωσης ότι η βία είναι κρατικό μονοπώλιο.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 άφησε, όμως, και μια τεράστια παρακαταθήκη για τις κοινωνικές αντιστάσεις των καταπιεσμένων, στα μάτια των οποίων φώτισε έστω και για λίγο η φλόγα μιας διαφορετικής κοινωνίας, χωρίς αρχηγούς και ηγέτες, χωρίς καταπίεση και ανισότητες, ακολουθώντας το νήμα όλων των

σύγχρονων εξεγέρσεων. Η εξέγερση του Δεκέμβρη απέδειξε ότι η κοινωνία μπορεί να αντιπαρατεθεί στο μονοπώλιο της κρατικής βίας. Τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν το 2008, με την οικονομική κρίση και την βίαιη φτωχοποίηση της κοινωνίας, οι οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές πρακτικές του Δεκέμβρη βρήκαν έδαφος σε λαϊκές συνελεύσεις, καταλήψεις, κολλεκτίβες, συλλογικές κουζίνες και σε κινήσεις αδιαμεσολάβητης αντίστασης απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο.

Η φλόγα του Δεκέμβρη, λοιπόν, δε σβήνει. Την βλέπουμε στα μάτια όσων αντιστάθηκαν εκείνες τις άγριες ημέρες, στα μάτια όσων συνέχισαν να αγωνίζονται και δεν παραιτήθηκαν, όσων ελπίζουν και ονειρεύονται ένα διαφορετικό αύριο. Η φλόγα αυτή μας δείχνει πώς να πορευτούμε στον αγώνα που δίνουμε καθημερινά ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΤΟΝ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ**

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, 18.00 ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα)

**Βιβλιοπαρουσίαση τεύχους :
Ασήμαντη λεπτομέρεια (Adania**

Shibli – Εκδόσεις Πλήθος)

Του Βασίλη Καραπάνου

Πολύ πρόσφατα εκδόθηκε στην ελληνική γλώσσα, σε μετάφραση από τα αραβικά της Ελένης Καπετανάκη, από τις εκδόσεις Πλήθος, το λογοτεχνικό βιβλίο της παλαιστίνιας συγγραφέα Adania Shibli *Ασήμαντη λεπτομέρεια*.

Η ιστορία είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα. Αυτή η διακήρυξη θα μπορούσε να είναι απλώς ένα ακόμα διαφημιστικό τρικ. Όμως, στην περίπτωση του συγκεκριμένου βιβλίου, γνωρίζουμε εκ των προτέρων ότι η ιστορία που αφηγείται, όχι μόνο είναι πέρα για πέρα αληθινή, αλλά ότι είναι συγχρόνως μια συμπυκνωμένη στιγμή της βίας της κατοχής και του πολέμου, που έχει ποτίσει και συνεχίζει να ποτίζει με μπόλικο αίμα και δυστυχία την περιοχή της Παλαιστίνης.

Αύγουστος, λοιπόν, του 1949. Ένα χρόνο μετά τη Νάκμπα (καταστροφή) του 1948 και τον εκτοπισμό περίπου 700.000 Παλαιστινίων από τις εστίες τους, που συμπίπτει με την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Ένα στρατιωτικό απόσπασμα του ισραηλινού στρατού βρίσκεται στην έρημο Νέγκεβ, κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο, με καθήκον την υπεράσπιση των συνόρων του νεοσύστατου κράτους, τον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής, τη δημιουργία αναχωμάτων και τάφρων και τον εντοπισμό και την εξολόθρευση βεδουίνων και Παλαιστίνιων της περιοχής.

Μία νεαρή Παλαιστίνια, μαζί με έναν σκύλο, εντοπίζονται και πιάνονται αιχμάλωτοι από τους ισραηλινούς στρατιώτες, αφού πρώτα εκτελεσθούν όλοι οι σύντροφοί της. Την κοπέλα τη μεταφέρουν στο στρατόπεδο, όπου την «αποκαθάρουν» σχεδόν τελετουργικά παρουσία όλου του στρατεύματος, την κουρεύουν και την ντύνουν με τα δικά τους ρούχα. Όμως, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η Shibli: «ξαφνικά άνοιξε η πόρτα της καλύβας και η κοπέλα βγήκε έξω κλαίγοντας και μουρμουρίζοντας ακατάληπτες

σκόρπιες λέξεις που μπερδεύονταν με το αδιάκοπο γάβγισμα του σκύλου. Κι εκείνη τη στιγμή μετά το σούρουπο, προτού πέσει το βαθύ σκοτάδι, καθώς το στόμα της άφηνε να βγει μια γλώσσα άλλη, διαφορετική απ' τη δική τους, η κοπέλα έγινε και πάλι ξένη στα μάτια τους, παρόλο που έμοιαζε πολύ με τους στρατιώτες του στρατοπέδου.»[1]

Οι ιδιότητες που κουβαλά η νεαρή Παλαιστίνια απηχούν πολλαπλές καταπιέσεις και οδηγούν τελικά στον μαζικό βιασμό της και στην ταφή του σώματός της κάπου στην έρημο Νέγκεβ. Είναι γυναίκα, αιχμάλωτη πολέμου και πρόσφυγας μέσα στην ίδια της την πατρίδα, συνεπώς είναι φονεύσιμη, αναλώσιμη, πρόσωπο χωρίς δικαιώματα, πατρίδα, παρελθόν και μέλλον. Το διαρκές και ακαταπόνητο αλύχτισμα του σκύλου αποτελεί τη μοναδική κραυγή αγωνίας, τη μοναδική παραφωνία στη μελωδία που γράφουν οι νικητές.

Το πρώτο μέρος του βιβλίου διαρθρώνεται σε μια ημερολογιακού τύπου καταγραφή των γεγονότων εκείνου του μακρινού Αυγούστου του 1949, μέσα από την οποία εκτυλίσσεται η πραγματική ιστορία μιας νέας γυναίκας που βιάστηκε κι εκτελέστηκε στην έρημο Νέγκεβ. Η αλληλουχία των γεγονότων καταγράφεται με την αυστηρότητα και την επαναληψιμότητα που απαιτεί η στρατιωτική ζωή και πειθαρχία του στρατεύματος, χωρίς ίχνος συναισθηματικής φόρτισης.

Μία γυναίκα, Παλαιστίνια κι αυτή, γεννημένη 25 χρόνια μετά το φρικτό τέλος της νεαρής βεδουίνας, πέφτει τυχαία πάνω στην ιστορία αυτή σε κάποιο έντυπο. Αυτή η ασήμαντη λεπτομέρεια – η ημερομηνία της γέννησής της συμπίπτει με την ημερομηνία της δολοφονίας – δίνει το έναυσμα για την αναζήτηση των ιχνών της, για την ανάσυρση της ιστορίας της από τη λήθη. Κι από αυτό το σημείο, αρχίζει το δεύτερο μέρος του βιβλίου.

Ευθύς εξ αρχής δημιουργείται μια ψυχοσυναισθηματική σύνδεση μεταξύ της γυναίκας αυτής και της γυναίκας που βιάστηκε και δολοφονήθηκε. Έτσι ξεκινάει το οδοιπορικό της αφηγήτριας, η οποία αποφασίζει να διασχίσει τις διαφορετικές ζώνες ελέγχου

του ισραηλινού στρατού, να περάσει σύνορα, φράχτες και τείχη, ενόπλους και εποίκους, προκειμένου να βρει ίχνη της κοπέλας, το σημείο που την έθαψαν.

Το road trip αυτό είναι ιδιότυπο φυσικά. Παρά την ομορφιά του περιβάλλοντος, τον έναστρο ουρανό, το ελαφρύ αεράκι της ερήμου, παρά την αύρα της θάλασσας και τους αχνοκίτρινους αμμόλοφους, η αφήγηση κυριαρχείται από το άγχος των πολλαπλών συνόρων και απαγορεύσεων που πρέπει να ξεπεράσει η αφηγήτρια για να πετύχει το στόχο της, εφοδιασμένη με την ταυτότητα μιας συναδέλφου της, η οποία επιτρέπεται να κινείται μεταξύ περιοχών που για την αφηγήτρια είναι αποκλεισμένες.

Η διαδρομή της αφηγήτριας ξεκινάει από τη Ραμάλλα και συνεχίζεται μέχρι την έρημο Νέγκεβ. Η ίδια η διαδρομή, ο παραλογισμός των συνόρων, η βία της αποικιοκρατίας που έχει εσωτερικεύσει η γυναίκα και την αναγκάζει να μιλάει αγγλικά και όχι αραβικά για να μην κινήσει υποψίες, τα χωριά φαντάσματα των χαρτών προ του 1948, οι βίαιοι και μαζικοί εποικισμοί, καταγράφονται με μαεστρία και απλότητα από μία συγγραφέα που τα έχει βιώσει όλα αυτά στο πετσί της. Την ίδια στιγμή, όμως, μέσα από την ιστορία της αφηγήτριας, η συγγραφέας προβαίνει σε μια όμορφη «απατεωνιά», σ' ένα σάλτο ελευθερίας, εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι η ηρωίδα υποδύεται μια άλλη γυναίκα και στη συνέχεια μια τουρίστρια. Η πλαστοπροσωπία της επιτρέπει να απολαύσει για λίγο τον έναστρο ουρανό και τη θάλασσα, να νιώσει ότι κινείται ελεύθερα στο διάκενο της καταπίεσης και των απαγορεύσεων που της έχουν επιβληθεί προτού καν γεννηθεί.

Σταδιακά η μια γυναίκα μετουσιώνεται μέσα από το παρελθόν της άλλης, σε μια ακόμη σκιά που πασχίζει να μη σβήσει κάτω από την ασφυκτική μέγγενη της αποικιοκρατίας. Τα τοπία έχουν αλλάξει, αλλά τα μοτίβα είναι γνώριμα, μια διαρκής υπενθύμιση ότι η ύπαρξη δεν καθορίζεται από το δίκαιο του ισχυρού, ότι η μνήμη δεν εξαλείφεται όταν υπάρχουν άνθρωποι που την κρατούν ζωντανή, ότι μπορεί μεν η καυτή άμμος της ερήμου να απορροφά λαίμαργα τα ίχνη του παρελθόντος, αλλά ίσως η μεγαλύτερη

αντίσταση του παλαιστινιακού λαού να πραγματοποιείται μέσα από την επίμονη και ακαταπόνητη προσπάθειά του να υπάρξει και να μην ξεριζωθεί. Σαν αλύχτισμα ενός σκυλιού που χάθηκαν τα ίχνη του κάποτε, μια κάποια αυγουστιάτικη μέρα και από τότε τριγυρνά μέσα στα χρόνια για να αφυπνίζει όσες και όσους μπορούν να ακούσουν το κάλεσμά του.

Τον περασμένο Οκτώβριο, λίγες μέρες μετά την επίθεση της Χαμάς από τη Γάζα προς το Ισραήλ και τη νέα εκστρατεία γενοκτονίας που έχει εξαπολύσει από τότε το αποικιοκρατικό καθεστώς του Ισραήλ προς τον παλαιστινιακό λαό, είχε προγραμματιστεί η βράβευση της Adania Shibli στο πλαίσιο της έκθεσης βιβλίου της Φρανκφούρτης στη Γερμανία. Το λογοτεχνικό βραβείο με την ονομασία «Liberaturpreis» από την οργάνωση Litprom, θα απονεμόταν στη συγγραφέα για την *Ασήμαντη λεπτομέρεια*. Η βράβευση ακυρώθηκε, διότι «ξαφνικά» η συγγραφέας κατηγορήθηκε ως αντισημίτρια, μια κατηγορία παντελώς αστήριχτη, αβάσιμη και στερεοτυπική. Κουβαλώντας την ταυτότητα της γυναίκας, της Αράβισσας και της Παλαιστίνιας, δεν χωρούσε στα πλαίσια της επιλεκτικής ευαισθησίας της οργανωτικής επιτροπής της έκθεσης βιβλίου, η οποία στάθηκε στο πλευρό του Ισραήλ, «ξεχνώντας» να κάνει την οποιαδήποτε αναφορά στις ατελείωτες σφαγές που διεξάγει δεκαετίες τώρα απέναντι σε ανυπεράσπιστο και άμαχο πληθυσμό.

Με τα λόγια του Έντσο Τραβέρσο : *«Ο αντισημιτισμός έχει πάψει να διαμορφώνει τις εθνικές κουλτούρες, παραχωρώντας τη θέση του στην ισλαμοφοβία, την κυρίαρχη μορφή ρατσισμού στις απαρχές του 21ου αιώνα, καθώς και σε μια νέα εβραιοφοβία, παράγωγο της ισραηλοπαλαιστινιακής διαμάχης. Η μνήμη του Ολοκαυτώματος, έχοντας μετατραπεί σε «πολιτειακή θρησκεία» των φιλελεύθερων δημοκρατιών μας, μετέτρεψε τον πρώην παρία λαό σε προστατευμένη μειονότητα, κληρονόμο μιας ιστορίας που προσφέρει το κριτήριο με το οποίο η δημοκρατική Δύση μετράει τις ηθικές αρετές της».* [2]

Κι όμως, η Adania Shibli, χρησιμοποιώντας την αραβική γλώσσα που τόσο δαιμονοποιούν τα αποικιοκρατικά καθεστώτα της Δύσης,

συμπεριλαμβανομένου του Ισραήλ, καταργεί τις αποστάσεις και τις διαμεσολαβήσεις και με λόγο απλό και συνάμα πυκνό επαναφέρει στο υπάρχον ζητήματα που η αποικιοκρατία διαχρονικά επιχείρησε να εξαφανίσει, όπως την αρμονική συμβίωση του ανθρώπου με τη φύση, με τη γη του, με τις μνήμες του.

Με τα δικά της λόγια για το κλείσιμο : «Είμαι ενάντια στις αδικίες, την αποικιοκρατία, την κατοχή, και την ταπείνωση των Παλαιστινίων που ορίζονται ως κάτι άλλο μέσα στο ισραηλινό κράτος και στην ισραηλινή πολιτική και ιδεολογία : θα ήθελα αυτό να τελειώσει. Δεν θέλω ένα παλαιστινιακό κράτος, ή ένα κράτος του Ισραήλ – δεν θέλω κανένα από τα δύο. Δεν θέλω κανένα κράτος, στην πραγματικότητα. Είμαι συγγραφέας, οπότε μπορώ να ενδίδω σε φαντασιώσεις.»[3]

[1] Βλ. Adania Shibli, *Ασήμαντη λεπτομέρεια*, μτφρ. Ελένη Καπετανάκη, Αθήνα: Πλήθος, 2024

[2] Βλ. Enzo Traverso, *Το τέλος της εβραϊκής νεωτερικότητας. Ιστορία μιας συντηρητικής στροφής*, μτφρ. Νίκος Κούρκουλος, Αθήνα : Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, 2020, σ. 13

[3] Βλ. λήμμα στην αγγλική Wikipedia σχετικά με την παλαιστίνια συγγραφέα Adania Shibli

50 Χρόνια Μεταπολίτευση: Το σύντομο καλοκαίρι της Αριστεράς.

Του Νώντα Σκουφτούλη

Η Μεταπολίτευση είναι μια συγκεκριμένη χρονική περίοδος όπου το σύνολο της Αριστεράς είχε τα μικρότερα εκλογικά ποσοστά από την εμφάνισή της στη χώρα που ζούμε.

Η εξήγηση είναι απλή την οποία αποφεύγει η Αριστερά προκειμένου να τη διατηρεί σαν μια ρομαντική γιρλάντα μεγαλείου. Τα τεκταινόμενα από την πρώτη μέρα της μεταπολίτευσης μέχρι την τελευταία αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά το χώρο του Πανεπιστημίου και ό,τι μπορούσε να επηρεάσει αυτός ο χώρος σε άλλα κοινωνικά πεδία. Και όμως την επικαλείται μόνιμα

Έχει δίκιο η ελληνική Αριστερά που την επικαλείται μόνιμα με ανείπωτη περηφάνια μάλιστα; φυσικά έχει δίκιο για δύο λόγους.

Ο πρώτος είναι ότι από τότε μέχρι σήμερα καμία άλλη κατάσταση και καμία αναστάτωση δεν εμφανίστηκε που να είναι συμβατή με την Αριστερά **και δεύτερον** απέκτησε τότε μια ιδεολογική ηγεμονία σε όλα τα επίπεδα μια ηγεμονία που μπορεί να κρατάει ακόμα και σήμερα άσχετα αν το περιεχόμενο αυτής της ηγεμονίας το διαχειρίζονται τώρα με επιτυχία άλλες δυνάμεις αντίπαλες της Αριστεράς.

Για να το εξηγήσουμε καλύτερα αυτό, να το πούμε από την αρχή.

Η Μεταπολίτευση της Αριστεράς είναι μια επέκταση της Αριστεράς της δεκαετίας του 60 και τίποτα παραπάνω.

Τίποτε το ριζοσπαστικό δεν παράχθηκε στη μεταπολίτευση παρά μόνο σε ένα «ξερό» πολιτικό επίπεδο στο χώρο της Αριστεράς στα πλαίσια της πρωτοφανούς κομματικοποίησης – παραταξικοποίησης πασπαλισμένο από πολύ μελέτη του Λένιν Στάλιν Μάο κυρίως αλλά και άλλων μαρξιστών «δεξιάς» παρέκκλισης. Αυτή ήταν και η διαφορά με το 60 μιας και το «όλον» αριστερό παρέμεινε εθνοκεντρικό και ξενόφοβο.

Ούτε καν λόγος βέβαια για τα Χειρόγραφα του Μαρξ ή της Λούξεμπουργκ που αναγκάζονταν αναρχικοί εκδότες να τα βγάζουν στην αγορά. Ο Μάης του 68 εχθρικός στους τότε φοιτητικούς

κύκλους οι οποίοι συνωστίζονταν στις ποικιλώνυμες μ-λ οργανώσεις της Αριστεράς με τη μερίδα του λέοντος να την παίρνει το αυτσάιντερ ΚΚΕ και να διασώζεται από την ΚΝΕ οργανωτικά σαν κόμμα το οποίο είναι αλήθεια εμφανίστηκε τσακισμένο στη μεταπολίτευση από την 30χρονη καταστολή και εξαίρεση.

Με γενικό γραμματέα τον ανίκητο υποστράτηγο διοικητή της 1^{ης} Μεραρχίας του ΔΣΕ καπετάν Γιώτη της εποποιίας Περήφανο, Κιάφα, λίμνη Μουτσάλια, Άγραφα. Με μηδέν στελέχη αλλά και μέλη από άλλη δεκαετία. Αλλά τα κατάφερε γιατί ακόμη και μέχρι σήμερα έχει τη δύναμη να παράγει ιδεολογία που καθορίζει όχι μόνο την αριστερά αλλά και νεοσύστατες ομάδες αναρχικών.

Ο φοιτητής της μεταπολίτευσης με τις ιδεολογικές του ταυτότητες έβγαινε από τη χούντα με πολύ υψηλό γόητρο και ήταν κάτοχος πολιτικής αλλά και πολιτισμικής ισχύος ικανό να επιδράσει στο σύνολο όχι μόνο της νεολαίας αλλά και της κοινωνίας ευρύτερα. Η μεγάλη συμμετοχή των φοιτητών της μεταπολίτευσης δημιούργησε ένα πανίσχυρο φοιτητικό κίνημα με μεγάλες δυνατότητες. Το πανεπιστήμιο ήταν η βασική παραγωγή αριστερής ιδεολογίας ενώ το πτυχίο είχε περάσει σε δεύτερη και τρίτη μοίρα. Η Αριστερά με ένα τέτοιο υποκείμενο τόσο μαζικό και δυνατό πήρε την ιδεολογική και πολιτισμική ηγεμονία εύκολα και χωρίς αντίπαλο.

Ποια όμως ήταν αυτή η ηγεμονία και από τι καθορίστηκε; Σε ποια εμπειρία οδηγούσε; «Πέρναγε αεράκι από εκεί»; Σε καμιά περίπτωση.

Επέβαλε όλο αυτό το διάστημα την πλήρη υπακοή σε ένα πολιτικό πολιτισμικό αξιακό life style εθνοκεντρικό εθνικιστικό ομοφοβικό. Μαζί με αυτά δέσποζε ο ρόλος της αγωνιστικής πανούκλας και να σκεφτείτε ότι όλα αυτά γίνονταν μέσα και γύρω από το πανεπιστήμιο και πουθενά αλλού. Τα άλλα τα εργατίστικα ήταν φοιτητικές φαντασιώσεις εποχής. Οι εργάτες τότε ψήφιζαν ακόμη Δεξιά κατά κύριο λόγο αλλά και όσοι ψήφιζαν Αριστερά ήταν Εδαίτες με ελάχιστη κομμουνιστική κουλτούρα και

δεν μπορούσαν να παρακολουθήσουν την με έξαψη λενινιστική φλυαρία των φοιτητών επαναστάσεων.

Να φανταστείτε ότι όλα τα κόμματα από την εθνικιστική άκρα αριστερά των 12 μιλίων μέχρι το Πασοκ είχαν για χαρακτήρα αλλαγής, άλλος εθνικοαπελευθερωτικό άλλος εθνικοανεξαρτησιακό άλλος λαικοδημοκρατικό άλλος αντιιμπεριαλιστικό άλλος αντιδικτατορικό και ας είχε πέσει η δικτατορία. Δηλαδή έβλεπαν την ελληνική πραγματικότητα κάτι σαν Γαλλική αποικία κοντά στην Καληδονία και ούτε καν. Και τώρα τα λένε αλλά είναι μετρημένοι στα δάκτυλα, αλλά τότε ήταν η πολλοί και απόλυτη πλειοψηφία στα Πανεπιστήμια.

Πως λοιπόν με αυτά τα προτάγματα να μην τραγουδήσεις τα χώματα και τα αίματα του έθνους την επιστροφή στη παράδοση σαν την μοναδική πολιτισμική προοπτική!. Ακόμη και σήμερα σε φοιτητικά πανό θα δεις τη λέξη χώματα ή τούτο το χώμα κλπ. ή κάτι για τη λατρεία της γης (της γης ως χώμα ελληνικό). Αυτός είναι ο λόγος που υιοθετούσαν και λάτρευαν την γη και το αίμα. Τώρα που ο Μίκης ταυτίστηκε απολύτως με τη Χ.Α. και φυσιολογικώς κάνουν την πάπια.

Πως να μην χλευάζει ο Ξυλούρης τους μαύρους και τη Μαύρη μουσική και να μη ζητάει να απαγορευθεί η ξένη μουσική από τα κρατικά ραδιόφωνα. Ίδιο πολιτιστικό μπαγκράουντ με την ελληνική δεκαετία του 60 αλλά αυτοί οι άνθρωποι είχαν ένα μικρό δίκιο γιατί είχαν τον βούρδουλα του κράτους πάνω από τα κεφάλια τους. Ήταν πιο αληθινοί χωρίς αμφιβολία αλλά μια σταλαγματιά ανοίγματος θα μπορούσαν και αυτοί να πιούν.

Η ξενοφοβία σε οτιδήποτε ξένο είχε φτάσει σε σημεία παροξυσμού και εχθρότητας όχι μόνο απέναντι στον Γκινσπεργκ (πάει στο διάολο) αλλά και σε οτιδήποτε ακουγόταν σαν ξένο. Ο περιθωριοποιημένος Σαββόπουλος είχε τη δυνατότητα να τους απαντήσει και το έκανε με τον Πολιτευτάκια και τους Αχαρνής, ο Σιδηρόπουλος όμως με σκυμμένο το κεφάλι καθόταν στην ορχήστρα δίπλα από τον απίστευτο Μαρκόπουλο.

Η Δεκαετία του εξήντα συντάραξε όλο τον κόσμο. Από το Βιετνάμ μέχρι την Ν.Υόρκη και από την Πράγα μέχρι το Μεξικό μια γενικευμένη αμφισβήτηση κυριάρχησε παντού και σε όλα τα επίπεδα. Ένας νέος αντικαπιταλιστικός διαφωτισμός ήρθε στο προσκήνιο και ένας ζεστός πόλεμος διεξαγόταν από το Woodstock έως τις ζούγκλες του Βιετνάμ. Τα κινήματα έκφρασης οι νέες ταυτότητες το φεμινιστικό η επανάσταση στον πολιτισμό οι νέες αξίες και σημασίες ο Μάης του 68. Τίποτα από όλα αυτά δεν έκανε την εμφάνισή του στη χώρα και η ευθύνη δεν πηγάζει μόνο από το βαλκανικό ταπεραμέντο της ξеноφοβίας αλλά και από την ανεπάρκεια της Αριστεράς παρά τον εύκολο αντίπαλο την Δεξιά του ελληνοχριστιανικού ψεύδους.

Η Αριστερά είχε φροντίσει από το Πολυτεχνείο του 73 να απεκδυθεί διάφορα περίεργα συνθήματα ξένα προς τα αστικοδημοκρατικά και τα εθνικιστικά της και να αρχίσει την προβοκατορολογία από την αρχή που άνοιξε η Πόρτα από τους «προβοκάτορες.»

Το 1974 στην πρώτη πορεία του Πολυτεχνείου στις 17-11 η εμφάνιση μιας 10θάδας Αναρχικών ήταν αρκετή να ακουστούν από τα μεγάφωνα του κτιρίου και από όλες τις ντουντούκες οι κραυγές περί προβοκατόρων και ξένων στοιχείων και προσπάθεια απομόνωσης των «προβοκατόρων» προκειμένου να αποβληθούν από την πορεία στην Καισαριανή

Αυτό κράτησε μέχρι το 1979 όπου ένα δυνατό αναρχαυτόνομο κίνημα είχε συγκροτηθεί για τα καλά δίνοντας μεγάλες μάχες για μέρες έξω από το Πολυτεχνείο με το ΚΚΕ και έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο σε όλες τις μετέπειτα πορείες του Πολυτεχνείου.

Μιλούσαν για προβοκάτορες ενώ την ίδια στιγμή οι ηγετικές φοιτητικές παρατάξεις ήταν σε θέση συγκυβέρνησης στα Πανεπιστήμια με την κυβέρνηση της Δεξιάς και μαζί όχι μόνο απαγόρευσαν τις επόμενες πορείες του Πολυτεχνείου υπακούοντας την Πρεσβεία αλλά οι μυστικές τους διαβουλεύσεις είχαν συνέπεια το θάνατο του Κουμή και της Κανελλοπούλου το 1980

αλλά και με αρκετά τραυματισμένα και γνωστά συντρόφια μας. Ακριβώς σε εκείνη την πορεία κάνει μαζικά και δυναμικά την εμφάνισή του το δικό μας υποκείμενο με την γενικευμένη αντιβία που εκφράστηκε στους δρόμους και έκτοτε θεσμοποιείται η πύρινη ουρά των πορειών. Η συνέχεια είναι γνωστή.

Μαζί με την κατάρρευση της Αριστεράς στα Πανεπιστήμια σαν αποτέλεσμα των καταλήψεων για τον 815 την ηγεμονία του φοιτητικού κινήματος αναλαμβάνουν οι συνελεύσεις τα αυτόνομα και ανεξάρτητα σχήματα.

Δεν είχε μόνο εμφανιστεί ένα νέο υποκείμενο αλλά άλλαζε ραγδαία και το πολιτισμικό μπαγκράουντ με την υποχώρηση του θεοδωρακισμού Μαρκοπουλισμού το κλείσιμο των ταβερνών και ήρθε η εποχή όπου η γροθιά της Rock του φεμινισμού και του νέου αντικαπιταλιστικού διαφωτισμού σπάνε τη νύχτα της κλειστότητας. Η νέα εποχή άνοιξε την πόρτα της εμπειρίας του ανοικτού.

Η Μεταπολίτευση δεν μπορούσε πλέον να επιβάλλει τίποτα. Η νεολαία απελευθερώνεται έρχεται η χαρά στο κίνημα. Είναι η εποχή που ο φοιτητής πλέον πάει στο πανεπιστήμιο για ένα χαρτί χάνοντας με αυτό τον τρόπο το γόητρο και τη δύναμη που απλόχερα του είχε δώσει η Μεταπολίτευση. Η κατάρρευση της Μεταπολίτευσης ήταν πλέον γεγονός.

Το σύντομο καλοκαίρι της μεταπολιτευτικής Αριστεράς τέλειωσε και από τότε η ζωή προχωράει και ανοίγεται ακόμη περισσότερο.

Υ.γ. Μια νύξη πάνω στη Μεταπολίτευση αλλά είναι βέβαιο ότι μπορούν και πρέπει να ειπωθούν πολλά περισσότερα.

Ένα χειρουργείο για την ζούγκλα Λακαντόνα – Καμπάνια αλληλεγγύης στην αυτόνομη υγεία των Ζαπατίστας

«Δεν μπορείς να σκεφτείς την υγεία χωρίς να σκεφτείς το ποτάμι»

«Δεν μπορείς να σκεφτείς για την υγεία εάν δεν σκεφτείς τη μάνα γη. Αν αυτή δεν είναι υγιής, δεν υπάρχει υγεία. Έτσι, ξεκινάμε από εκεί, να γιατρέψουμε τη μάνα γη, να της αφαιρέσουμε τον πόνο, τις πληγές, την κούραση και την αρρώστια που κάποιοι λίγοι επέβαλαν στο σώμα της με χημικά, με λιπάσματα, βιάζοντάς την για να βγάλουν περισσότερα κέρδη. Και λοιπόν... αυτό το ονομάζουμε "πρόληψη". Και αυτό είναι υγεία, όχι μόνο η θεραπεία με χάπια και φάρμακα...» (από μια συζήτηση με έναν σύντροφο λειτουργό υγείας, το 2008, στο καρακόλ του Οβεντίκ).

Τι είναι η Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη ζούγκλα Λακαντόνα»;

Η Καμπάνια ξεκίνησε από το Δίκτυο Europa Zapatista, ένα δίκτυο ευρωπαϊκών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ομάδων που είναι αλληλέγγυες με τις αυτόνομες εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες στη ζούγκλα Λακαντόνα και στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, στην πολιτεία Τσιάπας.

Οι στόχοι της είναι:

— Να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για τον εξοπλισμό χειρουργικών αιθουσών στις ζαπατιστικές κλινικές και νοσοκομεία.

– Να διαδώσει τον αγώνα των ζαπατίστας για ολιστική υγεία για τους ιθαγενείς λαούς της Τσιάπας.

– Να γνωστοποιήσει τις πραγματικότητες, τις δυσκολίες και τα

επιτεύγματα της οικοδόμησης αυτόνομου συστήματος υγείας, ανεξάρτητου από τις κυβερνήσεις, τις χρηματοδοτήσεις τους και τις πολιτικές τους.

Γιατί στην Τσιάπας;

Την 1η Ιανουαρίου 1994, οι ιθαγενείς λαοί της Τσιάπας στο νοτιοανατολικό Μεξικό ξεσηκώθηκαν ενάντια σε αιώνες καταπίεσης, ρατσισμού και βίας από τη μεξικανική κυβέρνηση. Από τότε στην Τσιάπας διεξάγεται ένας αμείλικτος πόλεμος.

Στη μία πλευρά αυτού του πολέμου βρίσκονται οι μεξικανικές κυβερνήσεις, ο ομοσπονδιακός στρατός, οι πολυάριθμες συμμορίες παραστρατιωτικών και ναρκεμπόρων, οι τσιφλικάδες και οι πολυεθνικές που θέλουν να λεηλατήσουν τον πλούτο της περιοχής (η Τσιάπας είναι μια από τις πλουσιότερες πολιτείες του Μεξικού).

Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι εξεγερμένες **ζαπατιστικές κοινότητες** που αγωνίζονται να οικοδομήσουν την καθημερινότητά τους σύμφωνα με τις αρχές και τις αξίες τους, με σεβασμό στη φύση, τη μητέρα γη, τη ζωή και τον άνθρωπο. Ενάντια στον πόλεμο οικοδομούν μια κουλτούρα αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Χτίζουν καθημερινά το δικό τους σύστημα παραγωγής, τους δικούς τους τρόπους καλλιέργειας και διανομής των προϊόντων τους, το δικό τους σύστημα εκπαίδευσης, το δικό τους σύστημα υγείας.

Και γιατί να στηρίξουμε τους ιθαγενείς της ζούγκλας Λακαντόνα;

Ανάγκες για σχολεία, νοσοκομεία και γενικά βοήθεια υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και αυξάνονται καθημερινά. Φτωχοί υπάρχουν σε όλο τον κόσμο. Γεννιούνται και δημιουργούνται καθημερινά όλο και περισσότεροι στην κοινωνία της βαρβαρότητας του κεφαλαίου που ζούμε. Ιθαγενείς –εντελώς ξεχασμένοι– υπάρχουν επίσης παντού. Και σχεδόν πάντα αντιμετωπίζονται σαν εξωτικά περίεργα φαινόμενα προς ανθρωπολογική παρατήρηση. Ή είναι άορατοι και

«ανύπαρκτοι» για την κοινωνία της ομογενοποίησης και της εκμηδένισης της διαφορετικότητας.

Το Δίκτυο Europa Zapatista δεν είναι ένα ανθρωπιστικό σωματείο

Δεν βοηθά τους φτωχούς –ιθαγενείς ή μη– με τα περισεύματα των πλουσίων, με αντάλλαγμα την απενοχοποίηση των τελευταίων. Δεν είναι μια πολιτιστική ομάδα που προσπαθεί να βοηθήσει στη διατήρηση των παραδόσεων των ιθαγενών, όταν οι ίδιοι αδυνατούν να παραμείνουν στη ζωή.

Το Δίκτυο στηρίζει τους ιθαγενείς ζαπατίστας της Τσιιάπας επειδή αυτοί οι ιθαγενείς εξεγέρθηκαν. Επειδή φώναξαν «Φτάνει πια!» στη μιζέρια, τον εξευτελισμό και την καταπίεση.

Επειδή δοκιμάζουν την εφαρμογή του συλλογικού τους οράματος «εδώ και τώρα».

Επειδή τολμούν να ελπίζουν και επειδή ξέρουν να σιωπούν χωρίς να παύουν να αντιστέκονται.

Γιατί έχουν τη δύναμη να περιμένουν χωρίς να υποχωρούν, να μαθαίνουν από τα λάθη τους, να αμφισβητούν ακόμα και τις παραδόσεις τους, όσο κι αν επιθυμούν τη διατήρηση της συλλογικής μνήμης.

Και περισσότερο από αυτό: Επειδή οι εξεγερμένοι ιθαγενείς στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού μας δίδαξαν τι σημαίνει αξιοπρέπεια, τι σημαίνει ο αγώνας για ζωή. Μας ενέπνευσαν και συνεχίζουν να μας εμπνέουν να προσπαθούμε να χτίσουμε και εδώ, στις γεωγραφίες μας, ένα «εμείς».

Ονομάζουμε αυτή τη μορφή δράσης, αυτή τη μορφή αλληλοϋποστήριξης: πολιτική της αλληλεγγύης στην πράξη. Και είναι η απάντησή μας, ως Δίκτυο Europa Zapatista, στο ερώτημα «Γιατί στην Τσιιάπας;»

Γιατί χειρουργείο;

Την εποχή της ένοπλης εξέγερσης των ζαπατίστας το 1994, ο θάνατος και η φτώχεια ήταν καταστροφικά για τα παιδιά των ιθαγενικών κοινοτήτων της Τσιάπας. Οι λεγόμενες ασθένειες της φτώχειας, όπως εντερικές, αναπνευστικές και επιδημικές λοιμώξεις, ο παιδικός υποσιτισμός, ο πυρετός και η διάρροια ήταν η καθημερινότητα των παιδιών, πολλά από τα οποία πέθαιναν λόγω έλλειψης ιατρικής περίθαλψης, ενώ το προσδόκιμο ζωής κατά τον τοκετό ήταν από τα χαμηλότερα στο Μεξικό.

Η περίπτωση της Πατρίτσια, ενός κοριτσιού πέντε χρονών, είναι παραδειγματική. Αφηγείται ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος:

«... εκείνη τη νύχτα ήρθε να με βρει ο σύντροφος Σαμουέλ, το κοριτσάκι του ήταν πολύ άσχημα. Φτάσαμε σπίτι του να τη δούμε, ψηνόταν στον πυρετό. Δεν είχαμε ούτε καν θερμόμετρο να δούμε τι πυρετό είχε, δεν ξέραμε καν τι είχε. Το μόνο που μπορέσαμε να κάνουμε ήταν να την βάλουμε στο ποτάμι, έτσι όπως ήταν, ντυμένη, μήπως και της πέσει ο πυρετός. Κι όταν γυρνάγαμε απ' το ποτάμι στο σπίτι, τα ρούχα της είχαν κιόλας στεγνώσει, τόσο ψηλός ήταν ο πυρετός. Άντεξε λίγες μόνο ώρες και μετά πέθανε... Μου πέθανε στα χέρια, για να το πω έτσι χωρίς περιστροφές. Και σαν την Πατρίτσια υπήρξε μια ολόκληρη γενιά κοριτσιών και αγοριών, μικρότερων από πέντε, που ξέμειναν στο δρόμο. Παράλογα, από αρρώστιες ιάσιμες που μπορούσαν να θεραπευτούν με οποιοδήποτε σκεύασμα...» (Γουαδαλούπε Τεπεγιάκ, 15 Φεβρουαρίου του 2006).

Και ήταν γι' αυτό που, πρώτες οι γυναίκες ζαπατίστας, αποφάσισαν να πάρουν τα όπλα. Για να χτίσουν μια ζωή για τα παιδιά τους. Για να χτίσουν υγεία, εκπαίδευση και ζωή για όλα τα παιδιά των ιθαγενών.

Το αυτόνομο σύστημα υγείας

Σε αυτά τα τριάντα χρόνια οι ζαπατίστας κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα σύστημα υγείας, εντελώς ανεξάρτητο από κάθε κυβερνητικό έλεγχο ή χρηματοδότηση. Έχουν αναπτύξει τις δικές

τους αυτόνομες μορφές και δομές και έχουν καταφέρει να ασκήσουν κοινοτική και ολιστική υγεία σε διάφορα επίπεδα.

- Υπάρχουν επιτροπές υγείας σε όλες τις ζαπατιστικές ζώνες και κοινότητες. Το έργο τους είναι να υποστηρίζουν τους λειτουργούς υγείας, να προμηθεύονται φάρμακα και να οργανώνουν την εκπαίδευση.
- Χιλιάδες λειτουργοί υγείας έχουν εκπαιδευτεί (με τη στήριξη των ηλικιωμένων αλλά και με την υποστήριξη αλληλέγγυων γιατρών) και εργάζονται σε κάθε κοινότητα, χωρίς μισθό, στρατευμένοι στην υπηρεσία των κοινοτήτων τους.
- Υπάρχουν κέντρα υγείας και πρωτοβάθμιας φροντίδας σε όλες τις εξεγερμένες κοινότητες.
- Έχουν φτιάξει φαρμακεία και μικροκλινικές στα κεφαλοχώρια κάθε ζαπατιστικής ζώνης, καθώς και κλινικές στα καρακόλ (με χώρους κλινικών μελετών, οφθαλμολογίας, οδοντιατρικής περίθαλψης, γυναικολογίας κ.λπ.), όπου χιλιάδες ιθαγενείς ζαπατίστας και μη ζαπατίστας προσέρχονται και λαμβάνουν ιατρική περίθαλψη.
- Δίνουν μεγάλη σημασία στην πρόληψη, αναπτύσσοντας εκστρατείες εμβολιασμού και προσπαθώντας να βελτιώσουν τη διατροφή και την υγιεινή. Με άλλα λόγια, επικεντρώνονται στην αλλαγή των συνηθειών του πληθυσμού.
- Έχουν αφιερώσει όλες τους τις δυνάμεις για την ανάκτηση της γνώσης παραδοσιακών πρακτικών και θεραπειών. Στην πραγματικότητα, σήμερα, χρησιμοποιείται ένα μείγμα δυτικών και παραδοσιακών φαρμάκων και μεθόδων για τη θεραπεία των ασθενών. Η χρήση των φαρμακευτικών φυτών, πέρα από την εξυπηρέτηση της θεραπείας, θεωρείται και ως παράγοντας αυτονομίας, διότι μειώνει την εξάρτηση από τις φαρμακευτικές εταιρείες.
- Έχουν καταβάλλει titάνιες προσπάθειες για τη μείωση της βρεφικής θνησιμότητας και της θνησιμότητας κατά τη διάρκεια του τοκετού. Σήμερα, υπάρχουν μαίες σε κάθε κοινότητα και η βρεφική θνησιμότητα στις αυτόνομες κοινότητες αποτελεί παρελθόν.

Παρ' όλα αυτά τα επιτεύγματα, υπάρχει πάντα έλλειψη υλικών, χρημάτων και εξοπλισμού. Οι ζαπατίστας ζουν σε έναν διαρκή πόλεμο και η οικονομία της αντίστασης δεν μπορεί πάντα να καλύψει όλες τις ανάγκες σε ευαίσθητους τομείς όπως η υγεία. Σήμερα έχουν ήδη σημειώσει πρόοδο στην κατασκευή κτιρίων και υποδομών για τη δημιουργία κλινικών με χειρουργεία και βρίσκονται στη διαδικασία εκπαίδευσης. Και θέλουν να κάνουν ένα βήμα ακόμα: «Χρειαζόμαστε να εξοπλίσουμε διάφορες αίθουσες χειρουργείων. Υπάρχουν οι αδελφικά προσφερόμενοι "μαχαιρομπήχτες" (χειρουργοί), υπάρχουν οι υποψήφιοι χειρουργοί, υπάρχουν οι χώροι για να τα κατασκευάσουμε, υπάρχουν οι νέοι και οι νέες που είναι πρόθυμοι να μάθουν. Το μόνο που λείπει είναι ο εξοπλισμός...» (Υστερόγραφο στο ανακοινωθέν *Μια Εξαιρετική Ιδέα*: <https://shorturl.at/euQbQ>).

Αυτό το βήμα είναι που θέλουμε να στηρίξουμε. Η ελληνική ομάδα Calendario Zapatista συμμετέχει ενεργά σε αυτήν την καμπάνια αλληλεγγύης.

Πώς μπορείτε να στηρίξετε την Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη Ζούγκλα Λακαντόνα»:

- Οργανώνοντας εκδηλώσεις και δημόσιες παρουσιάσεις της Καμπάνιας.
- Ενημερώνοντας άτομα και συλλογικότητες που μπορεί να ενδιαφέρονται.
- Διαδίδοντας τις εκδηλώσεις και τις δραστηριότητες του Δικτύου Europa Zapatista.
- Επικοινωνώντας μαζί μας μέσω email: calendariozapatista@gmail.com

Ομάδα Calendario Zapatista

Πορεία 17 Νοέμβρη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο κόσμος αλλάζει με Εξεγέρσεις και Ανυπακοή

Συνηθίζεται όταν ακούμε για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 να δημιουργείται η εικόνα κάποιου γεγονότος μακρινού, που ανήκει σε μία άλλη τελείως εποχή, ενώ ουσιαστικά βρίσκεται μόλις 51 χρόνια πριν. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική κίνηση ρήξης που δίνει το έναυσμα για ανυπακοή στην εξουσία στο σήμερα. Ιδιαίτερα, σε μία εποχή όπου μοιάζει όλο και πιο δύσκολο η ίδια η κοινωνία να φανταστεί τον εαυτό της σε μία διαφορετική -καλύτερη- θέση απ' ότι τώρα, διαμορφώνοντας συνθήκες ήττας, ιδιώτευσης και εσωτερίκευσης όλων των χτυπημάτων από πλευράς εξουσίας.

Η ολομέτωπη επίθεση και επικυριαρχία Κράτους-Κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της Ζωής έχει εμφυσήσει τον φόβο για οποιαδήποτε αντίδραση από την κοινωνική βάση. Μέσω της κρατικής καταστολής, του νομικού οπλοστασίου κι ενός ασφυκτικού καθεστώτος στα πλαίσια της πληροφόρησης και της

“ειδησεογραφίας”, η Εξουσία έχει καταφέρει να φτιάξει έναν ανθρωπότυπο φοβισμένο, παραιτημένο, κλεισμένο στον εαυτό του και στο συνεχές άγχος της καθημερινότητας.

Το αυξημένο κόστος ζωής για βασικά αγαθά όπως η στέγαση, η ενέργεια και η τροφή, ο πόλεμος, η κλιματική κρίση, η έμφυλη βία και το καθεστώς εξαίρεσης παίρνουν τον χαρακτήρα κάτι φυσιολογικού, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Η αύξηση στους λογαριασμούς ρεύματος τον επόμενο μήνα κατά 150%, από το καρτέλ της αγοράς πάνω στην διαχείριση της ενέργειας, η συνεχόμενη ανθρωποσφαγή στην Παλαιστίνη, οι 2 γυναικοκτονίες μόνο την τελευταία εβδομάδα και οι καταστροφές όπως πλημμύρες, πυρκαγιές, έχουν συγκεκριμένους υπαίτιους και μάλιστα ολόκληρα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα και τρόπους οργάνωσης των ζώων μας.

Μέσα στη συνολική απάθεια-παραίτηση, στην εδραίωση ενός μπλοκ εξουσίας με όρους παντοκρατορίας και ολοκληρωτισμού (Νέος Ποινικός Κώδικας, Καταστολή, Δικαστική διαπλοκή, Μ.Μ.Ε.) έρχεται όλο και πιο έντονα η άνοδος του συντηρητισμού, της Ακροδεξιάς, ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός εναλλακτικού πόλου. Αυτή τη διάλυση και συνθήκη εκμεταλλεύεται και η ίδια η Κυριαρχία, προκειμένου να επεκτείνει με χυδαίο, αρκετές φορές, τρόπο τον έλεγχο της στις ζωές μας. Μίας Εξουσίας που επικαλείται μία εθνική ενότητα, όποτε τα βρίσκει έστω και λίγο σκούρα, ενώ συμμετέχει παράλληλα και στους διεξαγώμενους πολέμους έχοντας τα χέρια της βαμμένα με αίμα, όπως στην σφαγή που διεξάγει το Ισραηλινό Κράτος στην Παλαιστινή και στη Μέση Ανατολή ή στην περίπτωση της Ουκρανίας.

Αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά κάποια γιορτή της αποκατάστασης μίας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά αυτή ακριβώς η συλλογική μνήμη και πράττειν της εξέγερσης, της διεκδίκησης και ανυπακοής. Διότι αυτά είναι που “σπάνε” την φαινομενική παντοδυναμία των δυναστών των ζώων μας.

Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, αδιαμελάβητα και εκτός των ορίων

της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αποδεικνύοντας πως η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η ίδια η κοινωνία. Η κοινωνική αυτενέργεια, αλληλοβοήθεια και αυτοοργάνωση, όπως αναδείχθηκε στις πυρκαγιές και στις πλημμύρες (όπως και τώρα στη Βαλένθια), οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς κόντρα στη σιγή ιχθύος που προσπαθούν να επιβάλλουν.

Πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου: 17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Βιβλιοπαρουσίαση “Πολυτεχνείο 1973: η Απαρχή του Αυτόνομου Κινήματος” του Γιώργιου Οικονόμου

“Αυτό που χαρακτήριζε τις τρεις ημέρες της εξέγερσης ήταν η άμεση συμμετοχή των ανθρώπων στη διεκδίκηση της ελευθερίας και η συνειδητοποίηση ότι σε αυτόν τον αγώνα χρειάζεται η συμμετοχή των ευρύτερων στρωμάτων του πληθυσμού. Η αντίληψη όμως αυτή συνάντησε αντιδράσεις από τα παραδοσιακά κόμματα, κυρίως της Αριστεράς, διότι υπερβαίνει τη λογική τους και τον έλεγχο που εξ ορισμού αυτά θέλουν να επιβάλουν σε κάθε μαζική εκδήλωση και πολιτική κινητοποίηση. Και εδώ βρίσκεται ένα χαρακτηριστικό του Αντιδικτατορικού Φοιτητικού Κινήματος: αντιπαρατίθεται στις κομματικές τακτικές και υπερβαίνει τους στενούς προκαθορισμένους ορίζοντες οιασδήποτε μορφής”

- Τι ήταν η κατάληψη και η εξέγερση του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973;
- Ποιοι ήταν οι στόχοι και τα ριζοσπαστικά μηνύματά του;
- Γιατί τα μηνύματα αυτά συγκαλύφθηκαν από τα κόμματα και τους διανοούμενους όλων των αποχρώσεων;
- Γιατί η Μεταπολίτευση δεν ακολούθησε τον δρόμο του Πολυτεχνείου;
- Τι ακριβώς έγινε στη Μεταπολίτευση;
- Τι ρόλο εξυπηρετεί η κατασκευή της “γενιάς του Πολυτεχνείου”;
- Γιατί η σημερινή επίθεση στα νοήματα της εξέγερσης;
- Τι εξυπηρετούν οι άκαπνοι διανοούμενοι με την επίθεση αυτήν;
- Ποια η σχέση του Πολυτεχνείου 1973 με τις πλατείες το 2011;

Στα ερωτήματα αυτά προσπαθεί να απαντήσει το βιβλίο αυτό αναδεικνύοντας την ιδιαιτερότητα της κατάληψης το 1973 και τη σημασία της για τη σημερινή κρίσιμη κατάσταση που διέρχεται ακόμη μία φορά η νεοελληνική κοινωνία.

Συμμετέχουν:

Γιώργος Οικονόμου, συγγραφέας του βιβλίου
Μέλος του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο
Μέλος της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης

Διοργάνωση εκδήλωσης:

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκη

Πέμπτη 14/11 στις 19:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο

Πορεία 17 Νοέμβρη (Ιωάννινα)

— Χειρονομία —

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Επετειακό το κλίμα. Η 17η Νοέμβρη, είναι καταρχάς μέρα συνυφασμένη με τον αγώνα που έδωσε μια μερίδα κόσμου που δεν είχε συμβιβαστεί με την πραγματικότητα της καταστολής, της φτώχειας και του κοινωνικού ξεπεσμού, εν ολίγοις της χούντας. Άνθρωποι κατά βάση νέοι που στην συνέχεια πλαισιώθηκαν και από άλλα κομμάτια της κοινωνίας της Αθήνας, αλλά και άλλων περιοχών της Ελλάδας όπως τη Θεσσαλονίκη και τα Γιάννενα, αποφάσισαν πως οι ζωές τους δεν είναι για να χαραμίζονται από ανθρώπους που δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τους ίδιους και σπέρνουν διχόνοια, βία και εν τέλει θάνατο σε κάθε τι διαφορετικό που δεν τους αρέσει ή που μπαίνει στο δρόμο τους. Εμάς όλα αυτά δεν μας φαίνονται τόσο ξένα ούτε παλιά ούτε αλλόκοτα. Ίσα ίσα, όταν το καλοσκεφτόμαστε, και η πραγματικότητα σήμερα πάνω κάτω ίδια είναι.

Στο εξωτερικό οι ένοπλες συγκρούσεις ήταν και είναι θέμα της επικαιρότητας. Γι' αυτό και η εξέγερση τότε διαποτιζόταν από αντιπολεμικά συνθήματα και κινητοποιήσεις. Εντελώς συμπτωματικά (;) τόσο το 1973 όσο και τώρα, ο Παλαιστινιακός λαός υφίσταται γενοκτονία από το κράτος του Ισραήλ. Ένας λαός που ξεκληρίστηκε, ξεκληρίζει με την σειρά του έναν άλλον, αποσπώντας του και την τελευταία σπιθαμή ζωτικού χώρου. Ακόμη και μια υποτιθέμενη εκχειρία δεν θα αφήσει τίποτα πίσω της πέρα από συντρίμια, ένα πεδίο τελείως αφιλόξενο για τον εξουθενωμένο, άλλοτε εκτοπισμένο και άλλοτε δολοφονημένο κόσμο της Παλαιστίνης.

Το ίδιο σκηνικό παρατηρούμε και στην Ουκρανία, εκεί όπου μια πιθανή συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών δυόμιση και πλέον χρόνια από την έναρξη του πολέμου εν μέσω εθνικιστικού παροξυσμού θα αφήσει πίσω της μια εξαθλιωμένη κοινωνία και μια χώρα μισή, με πόλεις εξαφανισμένες από τον χάρτη, και πολλούς ανθρώπους της νεκρούς. Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί και ένα χρόνο μετά την

εξέγερση του Πολυτεχνείου, όταν η μάχη μεταξύ δύο κρατών με φιλοδοξίες για επέκταση των συνόρων τους και ισχυρό εθνικό φρόνημα, αυτών της Τουρκίας και της Ελλάδας, άφησε πίσω της πολλούς νεκρούς και μία χώρα στα δύο, με την ευγενική συναίνεση της χούντας, μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα που οργάνωσε. Τόσα χρόνια ύστερα, ακόμα να καταλάβουμε ότι ο σωβινισμός γεννά νεκροταφεία.

Στο εσωτερικό της χώρας, οι ανισότητες οξύνονται, η ολιγαρχία επιβάλλει μία καθημερινότητα αβίωτη, τα αστικά κέντρα αργοπεθαίνουν, οι μυρωδιές του καλοκαιριού έχουν δώσει την θέση τους σε αυτές της καμμένης παλέτας και του τηγανισμένου ηλιέλαιου.

Ο εθνικισμός παραμένει το καταφύγιο των ηλίθιων, ανθρώπων που δεν τους απέμεινε τίποτα στη ζωή τους για να είναι περήφανοι, για να βρουν κάποιο νόημα, πέρα από την ιδέα μιας πατρίδας ενωμένης και μιας θρησκείας ακλόνητης, την ίδια στιγμή που στις κοινωνίες μας ο καθένας κοιτάει την βολή του και καταπατάει κάθε ιδέα στον βωμό της προσωπικής του ανέλιξης.

Ακόμα και τώρα επομένως, η ερώτηση παραμένει ίδια : Μέχρι πότε ρε μαλάκες; Μέχρι πότε θα δεχόμαστε να μας βαράνε στο δρόμο επειδή βγάλαμε βόλτα το παιδί μας, μέχρι πότε η αγαπημένη μας συνήθεια θα είναι να ψάχνουμε την τιμή ανά κιλό ενός προϊόντος στο σούπερ μάρκετ; Μέχρι πότε θα αναφωνούμε ευτυχισμένοι και ευτυχισμένες επειδή ο εργοδότης δέχτηκε να δουλεύουμε 40 ώρες την εβδομάδα για να μας δίνει 800€;

Αυτά και άλλα τόσα ερωτήματα λοιπόν που αναλογούν στην εποχή τους, έλυσαν οι φοιτητές που μπήκαν στο Πολυτεχνείο έτοιμοι να έρθουν σε σύγκρουση με το τέρας που ονομάζεται εξουσία, είτε έχει την μορφή του γραβατωμένου πολιτικού αρχηγού, είτε του στρατιωτικού – εθνάρχη, είτε του επόμενου εκατομμυριούχου φιλάνθρωπου.

Οι κύκλοι βίας λοιπόν εσωτερικά και εξωτερικά δεν είναι για εμάς κάτι καινούριο. Όπως καινούρια δεν είναι και η αιτία

τους, ολοκληρωτικά καθεστώτα, μεγάλες Ελλάδες/Τουρκίες/Ρωσίες, γενοκτονίες λαών με την πρόφαση της εθνικής άμυνας, φτώχεια και ανέχεια στα πλαίσια της εθνικής ανασύστασης και του κρατικού εκσυγχρονισμού. Με άλλα λόγια τα ίδια και τα ίδια.

Πορεία 17 Νοέμβρη | 18:00, Δόμπολη

51 χρόνια μετά θα πούμε κι εμείς τα ίδια :

ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Για να κατεβάσετε την ανακοίνωση πατήστε εδώ [17N_2024](#)